

Cadena d'artistes lladres

La directora independent nord-americana Jill Godmilow (Filadèlfia, 1943) està convençuda que tots els cineastes són uns lladres. I, creieu-me, la frase no és cap insult a la seva professió; simplement una constatació que ella fa i que es podria aplicar a tots els àmbits de la creació. Ella mateixa basa part del seu treball difonent l'obra d'artistes que admira, sigui copiant-los o distribuint les seves creacions (encara que sigui de manera il·legal), en una valenta manera de posar en qüestió el concepte d'autoria i de dialogar amb altres artistes.

Godmilow ha treballat sobretot el gènere documental i fins i tot un film seu, *Antonia: a portrait of a woman* (1974), sobre la directora d'orquestra Antonia Brico, va ser nominat a l'Oscar. El 1998, impressionada pel primer film del director alemany Harun Farocki, *Foc inextingible* (1969), sobre

d'apropriacions artístiques que propicia Godmilow. Un "atzar de vida", tal com ho defineix Sallarès, va unir fa dos anys les dues cineastes gràcies al fet que Godmilow va veure un tràiler a Youtube del film de Sallarès, *Las muertas chiquitas*, impressionant cinta sobre la sexualitat, la violència i la feminitat, rodat amb dones mexicanes. "Em va enviar un correu demanant-me una còpia del film -explica-. Vaig veure que era una professora emèrita però desconeixia qui era en realitat. Em va oferir si podia distribuir el film als EUA i l'any següent em va acompanyar a la gira del film allà."

És aleshores quan Sallarès va aprofitar per entrevistar la cineasta americana, en una conversa en què es barreja art i vida, i que ara és el centre de l'exposició que presenta fins a l'11 de gener i que tanca el cicle *Blanc sota negre* a l'Arts Santa Mònica. Sa-

Amor

Mireia Sallarès treballa ara en un projecte sobre l'amor, segona part d'una trilogia que també analitza els conceptes 'veritat' i 'treball'. Sallarès presentarà part de la seva investigació sobre l'amor en unes xerrades els dies 8 i 10 de gener a la llibreria Calders i a La Base, respectivament.

la fabricació d'un tipus de gas napalm molt potent per ser utilitzat a la guerra del Vietnam, va decidir fer una rèplica exacta del film, amb la diferència que va substituir el blanc i negre de l'original pel color i amb un afegit d'un epíleg explicatiu per part de la mateixa directora. Farocki hi va estar d'acord i va donar a Godmilow un bitllet d'un dòlar com a símbol del pacte.

La cineasta va voler fer el mateix amb el facinema d'animació de William Kentridge però en aquest cas no va obtenir el permís del creador. Tant se val, va distribuir la seva obra il·legalment en DVD.

Això està semblant un article sobre Jill Godmilow, però el fet és que la protagonista de tot plegat és Mireia Sallarès (Barcelona, 1973), que ja forma part de la cadena

llarès sembla la comissària de l'exposició però no és així. Com fa Godmilow, i seguint la mateixa filosofia de l'apropiació, aquesta és una mostra de Sallarès, "sense obres meves i sense obres d'art". "El que em fascina de Godmilow és que s'apropii no dels resultats, sinó del problema", diu l'artista. A més de l'entrevista, a la mostra s'inclouen, entre d'altres, els DVD "il·legals" de Kentridge, un bitllet de dòlar (en al·lusió al bitllet de Farocki) i un teixit fet per Godmilow que recrea l'estètica de l'artista pop Tom Wesselmann. I per seguir la cadena de robatoris, copiem directament el que diu Sallarès en el llibret de la mostra, copiant Jacques Derrida: "No hi ha obra que no sigui pública; l'obra privada no existeix." *

Mireia Sallarès,
davant de la
projecció de
l'entrevista amb
Jill Godmilow
ANDREU PUIG

Art